

1 Oct. 1919.

No. 19.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Alle menschen zullen uit het graf verrijzen door de macht van God, hebbende geest in hunne lichamen en geen bloed.

Joseph Smith.

Leefde ik tevoren?

Door MOLLIE HIGGINSON, Ogden, Utah.

Er is een leerstelling in de wereld, bekend als de transformatie der ziel. Geloovers in deze leerstelling leeren, dat de menschelijke ziel meer dan eens op aarde leeft. Lang geleden kwamen zij naar de aarde, leefden hun leven, stierven en gingen naar het onbekende. De tijd ging voorbij totdat den tijd aanbrak, dat de geesten weer eens naar de aarde gingen en een lichaam op zich namen. Weer leefden zij, stierven en gingen naar de regionen der stilzwijgendheid. Wederom kwamen zij tot het sterfelijk lichaam terug en begonnen weer een aardsch bestaan. In de gang van hun verschillende perioden van bestaan op aarde, ontmoetten zij, iedere keer dat zij hier kwamen, andere zielen, welke zij, gedurende een andere periode op aarde gekend hadden. Zoo dikwijls als dit gebeurde herkenden zij elkaar en vriendschap volgde. Ik herinner, in Engeland, dat ik, na een lange ziekte, naar een herstellingsoord aan de zee ging om mijn gezondheid en kracht te herwinnen. Het huis bevatte tachtig andere patienten. Ik kwam tegen theetijd aan en werd de eetkamer binnengeleid. Ik werd gezegend met scherpzinnige ingeving en een blik op een gezicht verschafte mij voor altijd de diepte van mijn waardeering voor hetzelfde. Ik was dan een „Mormoon” en behield mijn houding terwijl mijn oogen van gezicht tot gezicht blikten. Plotseling bleven mijn oogen gevestigd. Over de tafel bemerkte ik een paar diepe, ernstige, grijze oogen, starend op mijn gezicht met een blik welke ik nooit vergeten zal. Het gelaat van de eigenares openbaarde lijdzaamheid, beiden verstandelijk en lichamelijk. Een ziel sprak tot mij. Ik had verder geen belangstelling voor de rest van de aanwezigen in die kamer. Ik had gevonden datgene waarna mijn oogen gezocht hadden — een

verwante ziel — een die ik tevoren gekend had. Was zij een Mormoonsche? De onrust in haar oogen zeiden „neen!” Toen mij een kop thee gebracht werd, bedankte ik en daar mij de reden gevraagd werd, gaf ik de eenige die ik had: „Ik ben een Mormoon”. Hoe vliegt nieuws! Toen ik de kamer verliet, kwam een meisje, dat ik aan het uiterste einde der tafel bemerkte had, een dertig stoelen ver van mij af, tot mij, en zeide: „Weet u wat?” Ik zeide: „Neen, wat is er aan de hand?” Zij antwoordde: „Een van de nieuwe patienten is een „Mormoon”. Ik vroeg haar of ik niet zou kunnen doorgaan voor de Mormoon. En zij antwoordde: „O, neen! gij lijkt goed, maar is het niet ontzaglijk?” Ik vroeg haar waar die ontzaglijkheid in bestond en zij zeide: „Weet U het niet? hebt u nooit gehoord van de „Mormonen?” Had ik niet? Verschillende anderen kwamen en toen volgde een algemeene laster tegen de „Mormonen Ouderlingen.” Toen dit lang genoeg geduurd had zooals ik dacht — verklaarde ik mij zelf — en ik gevoelde mij nooit zoo fier als toen ik hen in het gelaat zag en vrij zeide, zelfs zoo helder dat het door allen in de kamer gehoord kon worden: „Ik ben de „Mormoon.” Toen de woorden van mijn lippen vielen, ontmoetten mijn oogen weder de ernstige, zoekende blik van die andere oogen van dezelfde kleur als de mijne. Zeer spoedig stond ik alleen en toen kwam de eigenares van de oogen tot mij. Haar hand uitstreckende zeide zij: „Ik verzoek u mijn vriendin te zijn, ik heb u noodig.” Ik nam haar hand en haar aanraking bevestigde wat haar gelaat reeds tot mij geopenbaard had. „Wanneer gij weet wat ik ben,” zeide ik, „moogt en kunt gij mijn vriendschap niet wenschen”. „Ik weet wie gij zijt,” zeide zij, „gij zijt de vriendin waarvoor ik hier kwam om haar te ontmoeten — ziel van mijn ziel — denkt gij, dat ik geen goedheid en reinheid ken wanneer ik het ontmoet? Ik hoorde wat gij zeide en ik wensch u te zeggen, ik bewonder uw moed en in het uur van vervolging, dat hier zeker tot u komt over de woorden die gij hebt gesproken, zult gij ten laatste eene vriendin naast u hebben. Gij zijt dapper en onbevreesd en hebt den moed van uw overtuiging te uiten. Een „Mormoon!” Wat doet het er toe al waart gij een Heiden? Ik wensch uw vriendschap. Zeker, ik heb nooit een goed woord hooren spreken over de „Mormonen”, nooit een vriendelijke gedachte in hunne richting gezonden; maar indien al de „Mormonen” oogen hebben als u, dan zeker goedheid en reinheid van ziel is met de „Mormonen”. Ik geef er niet om wat uw godsdienst is. Wilt gij mijn vriendin zijn?” Onmiddellijk was de vriendschap gesloten en wij spraken gedurende uren. Gedurende de volgende drie weken waren wij nooit apart en nooit zonder stof tot praten. Ik kan niemand beter begrijpen dan mijn vriendin, geen een met een schitterender verstand. Van theologie tot theosophie, van de vrouwen-stem-kwestie tot den toestand van den polderjongen,

van de philosophische moraal tot de wetenschap, van de dichters tot de geïnspireerde schrijvers, zij wilde ronddoolen en een familiariteit toonen met hen allen, hetgeen mij verwonderlijk maakte. Zij wilde punten aanhalen van „nieuwe theologie” voor mij, die al mijn krachten wilde schatten om te antwoorden en altijd en altijd was haar eene roep: „Mollie, ik ben de waarheid zoekend”. Wanneer het haar aangeboden werd in den vorm van „Mormonisme”, was het te eenvoudig voor haar begrip. Zij nam elke principe aan en geloofde het, want haar redelijk verstand overtuigde haar van zijn waarheid, maar wanneer wij tot de Godheid van Christus kwamen, verrees er een hooge muur, die ik niet kon neerwerpen.

Op zekeren dag kwam zij tot mij en zeide: „Mollie, gelooft gij dat wij elkander tevoren ontmoet hebben?” „Wel ja”, zeide ik, „waar denkt gij dat het was?” Want ik wenschte haar gedachten te hooren. „Waar? wel toen we tevoren op aarde leefden, gij en ik moeten goede vrienden geweest zijn. De stem van den geest zeide mij, voordat ik mijn huis verliet, dat ik u zoude ontmoeten en ik keek uit naar u en zoo spoedig als ik u zag, kende ik u. Ik wist dat wij vriendinnen geweest waren gedurende ons vroegere bestaan op aarde.” „Zoo,” zeide ik, „gij gelooft in de zielsverhuizing.” „Zeker doe ik dat. Geloofst gij er niet in? Gij gelooft zeker, dat wij elkaar ontmoet hebben; gij moet het gevoelen, Mollie, zoo goed als ik het doe.” „Beste”, zeide ik, „ik weet het, wij hebben elkaar ontmoet, maar niet op aarde. Luister! Hoelang heeft deze, onze wereld bestaan? Gij kent de wetenschappelijke theorie en ik ga met haar niet discuteeren. Maar dit is wat ik geloof. Lang voordat deze wereld in haar bestaan rolde, gij en ik leefden in de hemelsche wereld. Daar waren wij geboren, daar waren wij vriendinnen; wij beminden dezelve dingen, vermaakten ons in dezelve kunde. Door geheel de leeftijd heen zijn wij makkers geweest. Toen verlieten wij ons hemelsch huis; gij kwaamt juist een weinig eerder weg als ik: wij beiden kwamen naar de aarde en hier heeft de Heere ons veroorloofd elkaar weder te ontmoeten, om onze vriendschap voort te zetten. Neen! om te vervolgen de heilige vriendschap, gesloten lang geleden, in regionen ver weg. Waarom kwamen wij op aarde? Om lichamen op ons te nemen in welke wij vooruit konden gaan en beproefd worden en onderzocht. Elke geest heeft maar één lichaam en wanneer dit lichaam nedergelegd is in den dood, kan de geest nooit een ander lichaam ingaan. „Dus bij den dood eindigt alles?” vroeg mijn vriendin, „en wanneer wij hier scheiden zal ik uw aangezicht niet meer zien? Het kan niet zijn, het is niet zoo. Ik weet, dat ik u tevoren ontmoette, ik wist, dat ik u hier zou ontmoeten en even zeker weet ik, Mollie, ik zeg het u, ik zal u weder ontmoeten.”

„Luister, lieve; wanneer de geest het lichaam verlaat, gaat hij naar

de geestenwereld. Daar werkt hij en wacht op de groote opstanding, wanneer hij weer terugkomt en zijn lichaam op zich neemt van welke het nimmermeer scheidt. Dat is het waarom de „Mormonen” ons leeren ons lichaam rein te houden, want wij willen het behouden door alle eeuwigheid. Wij zullen elkaar ontmoeten waar scheiden onbekend is”. Wij praatten en praatten, totdat zij ten laatste zeide: „Mollie, uw theorie is beter dan de mijne en indien, wat gij predikt „Mormonisme” is, dan moet ik zeker een „Mormoonsche” worden. Ik vroeg haar verklaring van de verschillende geslachten op aarde en waarom sommigen wit en sommige zwart geboren waren. „Waarom werd ik niet in een zwarte huid geboren? Waarom kwamen u en ik nu inplaats van in donkere tijden?” Dan spraken we over omgeving en erfelijkheid en ik zeide: „De mensch praat over omgeving en erfelijkheid en vele vurige argumenten nemen plaats als te zijn de grootere kracht voor goed en kwaad, maar hij vergeet, dat achter alles ligt wat hij zelf te voren deed. Ik trad dezen sfeer van handelen in, na alles wat achter mijn voorbestaan-leven ligt. Al de varieerende rassen zijn verschillende tooneelen van ontwikkeling en de hoogste van allen is het witte ras. Het leven, dat wij in ons geestelijk bestaan leefden in hemelsche sferen moet hebben beslist tot welk ras wij hier op aarde zouden behöoren en dat niet alleen, maar ook den tijd die we op aarde zouden leven. Niets komt bij toeval, alles is wet en orde.

Leefde ik tevoren? Ik weet dat ik dit deed. Ik weet, als toevallig, eens zeer lang geleden stond ik van aangezicht tot aangezicht met een die ik lief had in koninkrijken boven. Ik weet, ik zeg, dat wij elkaar hier niet voor het eerst ontmoetten en de theorie van het voorbestaan, als geleerd door „Mormonisme”, is meer bevredigend, dan dat der zielsverhuizing. Zou ik weer leven? Zeker, zal ik. Diezelfde kracht in mij, die in het gelaat van een beminde ziet, zegt: Liefste, wij hebben elkaar te voren ontmoet, zeg wanneer scheiden wij? Moed, mijn ziel, het is slechts voor een tijd; wij ontmoeten elkaar weer, om nooit meer te scheiden, in alle eeuwigheid. O, dit schoone Evangelie van „Mormonisme!” Het is alles overtuigend, alles voldoening. Het zegt tot de moeder, beroofd van haar kind, moed, moeder, uw kind zal weder leven en tot den soldaat, gevallen op het slagveld, zegt het: wees rein mijn jongen en gij zult eens met een geliefde wonen.

Leefde ik te voren en zal ik weer leven? Heilige vriendschap, het oog, dat door den geest daarin het mijne herkende vóór dat een woord gesproken was, is voor mij bewijs genoeg, dat mijn geest eeuwig is, en „Mormonisme”, het schoone Evangelie van waarheid en liefde, bevestigd mijn ingeboren wetenschap en overtuigd mij van mijn verwantschap met God. Niemand, die gevoeld heeft de vriend-

schap, gevormd in den hemel en hier op aarde voortgezet, kan ooit betwijfelen de waarheid van de leerstelling van het voorbestaan. En als dit gedeelte van „Mormonisme” waar is, is het niet binnen de grenzen van waarschijnlijkheid, dat de rest van „Mormonisme” ook de waarheid zal zijn?

Vertaald door OSWALD BRAINICH.

Waarom ik het Evangelie lief heb.

Door JOHN A. BURT.

Omdat het een kracht Gods is tot zaligheid, en de eenigste weg waardoor de menschen zalig kunnen worden.

Wegens zijnen oorsprong, omdat God het heeft opgericht, bestuurd en tot in alle eeuwigheid zal besturen.

Ik eerbiedig het om den goddelijken Geest waarmede het doordrongen is, en om zijne trillende en levende kracht.

Wegens zijn grootte, hoogte en breedte, zijn diepte en ruimte, waarheid en macht.

Het is een bron van troost, hen, die treuren: den vermoeiden rust gevende, den zwakken versterkende en het brengt hen, die dwalen, terug op het rechte pad. Een Helper der armen, een Trooster der weduwen en een Vader der weezen. Lasten worden er door verlicht, plichten worden genoegens en het lijden brengt zegening.

Omdat het Evangelie leert, dat berouw, ellende, lijden, vertwijfeling en eeuwige straf, de gevolgen van zonde en ongehoorzaamheid zijn.

Ik vereer het Evangelie, zooals geleerd door de Heiligen der Laatste Dagen, om zijne praktische lessen van ontwikkeling, zijnen opvoedkundigen vooruitgang en om zijne leer en beginsel, dat „de glorie van God intelligentie is”.

Ik heb het lief om zijne deugden, insluitend vriendelijkheid, barmhartigheid, geduld, verdraagzaamheid, nederigheid en vergevensgezindheid.

Om de hoop en het geloof welke het inspireert, de waarheid en de wijsheid welke het bevat, de rechtvaardigheid en de kennis welke het voortbrengt, het licht en de liefde welke het ontwikkeld.

Om het Priesterschap dat het verleend, de macht welke het geeft, de verbonden en geboden die het voorschrijft, en de gaven en zegeningen welke er aan verbonden zijn.

Om zijne wonderlijke organisatie, zijne gezondmakingen, visioenenprofeetiën, openbaringen, sleutelen, gaven en krachten.

Om zijne leeringen betreffende de Godheid, het Voorbestaan, de Schepping, den Val, de Verlossing en de Opstanding, welke zoowel redelijk als schriftuurlijk zijn.

Ik heb het Evangelie lief, omdat door gehoorzaamheid aan zijne

leeringen en beginselen de belofte van het eeuwige leven gegeven is, zoomede eeuwige vooruitgang, tezamen met tronen, heerschappijen, machten en koninkrijken.

Al de vreugde die mijn wezen vervuld; al het geluk en de weldaden die ik geniet; al de zekerheid die ik gevoel, schrijf ik toe aan het Evangelie, zooals geleerd door de Heiligen der Laatste Dagen.

Het heeft mij met vertrouwen vervuld, schonk mij vrede, gaf mij moed, en versterkte mij in tijden van beproeving.

Het is inderdaad een voorrecht, mijn hart verheugd zich er in, mijn geest wordt er door verkwikt. Het heeft mijn wezen doortrild, mijn ziel is er in opgegaan.

Het is mij het meest dierbaar om den Grooten Vader, naar wiens gelijkenis de mensch is geschapen; mijn gezegende Verlosser die voor ons stierf; en ik heb het lief om den zachten, hernieuwendenden geest die tot mij getuigd, zoo vol goedheid, dat al zijne leeringen en beginselen zekerlijk het reine en onbevleete Evangelie zijn van den Heere Jezus Christus.

De oprichting der Kerk.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd georganiseerd op 6 April 1830, in Fayette, Seneca County, in de staat New-York. De volgende personen waren de eerste leden: Joseph Smith de profeet, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer Jr., Samuel H. Smith en David Whitmer. Elk hunner was alreeds gedoopt geworden door directe autoriteit des hemels. De organisatie werd overdag gesticht en volgens de instructiën, door God in een openbaring aan Joseph Smith gegeven. De Kerk werd genoemd naar den naam van Jezus Christus, omdat Hij het zoo geboden had. Jezus aanvaardde de Kerk, en machtigde haar om op aarde in Zijn naam te bedienen.

Het Heilig Avondmaal werd, onder inspiratie van Jezus Christus, toegediend aan allen, die aldus Zijn naam op zich genomen hadden.

Dit was een dag van groote vreugde voor Joseph Smith, een vreugde welke ook het deel was van hen, die zich op bovengenoemde wijze met hem vereenigd hadden in een heilig werk. Het is eveneens een dag geweest, waarop nu gewezen wordt door honderden en duizenden van de menschelijke familie; een dag om in eere gehouden te worden al de tijden, welke zullen voorbijgaan eer dat de Messias zelf in heerlijkheid zal komen, om het Koninkrijk van de handen van Zijn geautoriseerde dienstknechten te ontvangen, en om te vergelden voor al de smarten en vervolgingen, welke de menschen Zijne uitverkorenen hebben aangedaan.

Joseph Smith was toen vier-en-twintig jaren oud. Eene periode van tien jaren was voorbijgegaan, sedert het uur dat de Vader en den Zoon hem verschenen waren in antwoord op zijn gebed. Gedurende bijna al dien tijd was hij in dichte communicatie met de hemelen, en de organisatie der Kerk was slechts de vervulling van een vastgesteld doel van den Almachtige. Joseph Smith was allang geleid geworden, zonder zichzelf bewust te zijn welke groote gevolgen zijn leven en werken hebben zouden. Hij gehoorzaamde alleen den wil des hemels, zooals die hem geopenbaard was en wachtte geduldig de toekomst af. Op het uur der organisatie zag hij ongetwijfeld met dankbaarheid en verwondering terug op alles wat God gegeven had voor het welzijn van Zijne kinderen. Uit het midden van al de valsche godsdiensten der wereld had de Heere deze, Zijne dienstknecht, verwekt en had hem vanaf zijn jongelingschap geoefend op die wijze, welke Hem het meest aangenaam was.

Door de juiste wijze, waarop het Evangelie werd hersteld, leerde Joseph, dat God zelfs van Zijne uitverkorenen verlangd zich te houden aan de orde en de autoriteit, welke door Christus zijn ingesteld. De macht, door welke Joseph Smith was gedoopt geworden, was dezelfde macht, door welke ieder mensch gedoopt moet zijn, die het lidmaatschap bezit in de Kerk van Jezus Christus. Deze macht was van de aarde weggenomen geweest, het menschdom gedurende vele eeuwen zonder autoriteit latende om de verordeningen van het Evangelie te bedienen. Geen aardsch wezen kon haar herstellen, en niemand kon bedienen, vóórdat Johannes de Dooper haar in al haar volheid op Joseph Smith en eveneens op zijn mededienstknecht, Oliver Cowdery, bevestigde. Er is iets gewichtigs in het feit, dat de autoriteit om te doopen aan hen beiden was verleend geworden door dezelfde persoon, welke vóór ongeveer 1800 jaren in de wateren van den Jordaan stond, om de aardsche tabernakel van God's Eeniggeborene in die rivier onder te dompelen. Waar Joseph Smith niet was toegestaan om den doop te bedienen of het Aäronische Priesterschap te verleenen vóórdat Johannes hem bezocht had en hem de autoriteit des hemels had overgedragen, daar was hij, zelfs nadat deze zegening de zijne was geworden, niet in staat om de gave des Heilige Geestes te verzegelen of iemand tot Ouderling te verordineeren, alvorens ook Petrus, Jacobus en Johannes hem hadden begiftigd met het Priesterschap volgens de ordening Melchizedek's. En zelfs nadat deze beide heilige Priesterschappen aan hem waren overgedragen, en hij Oliver Cowdery daarin had verordineert, zelfs nadat hij de oprichting van het werk der gerechtigheid in visioen had gezien, wist hij niet hoe en wanneer de organisatie der Kerk volvoerd zoude worden. Het was noodzakelijk dat God de manier en het beginsel van organisatie zou verklaren en elke stap zou besturen die genomen

zou worden in deze oprichting van Zijn Koninkrijk; en het was niet vóórdat Hij dit deed, dat Joseph Smith wist op welke wijze de herstelling van de macht te verkrijgen was, welke behoorde tot het lichaam van de Heiligen in Christus.

Joseph Smith handelde voorzichtig en juist, volgens de instructiën van den Almachtige, en hij lag het fundament van een werk, dat voort zal duren zoolang als de aarde bestaan zal.

Rijmpreekjes.

No. 25. Verborgenheden.

Mysteriën — verborgenheên: aantrekkelijk en toch zoo kwellend! M'n geest wil 't praktisch pad betreên, maar vindt zich meermaal overhellend naar dat omnevelde gebied, dat ons kortzichtig oog niet ziet.

Véél, héél véél werd geopenbaard in onze grootsche tijdsbedeeling; en tòch — óók véél werd niét verklaard: dit feit hoeft waarlijk geen verheling! De sluier, even opgelicht, onttrekt schier àlles aan 't gezicht.

Want wat wij noemen: „véél, héél véél”, is 't niet een onbeduidend knopje uit 's hemels kennis-lustprieel? is 't aan den emmer niet een dropje? Wat! emmer? o, arm woord in steê van onbegrensde kenniszee!

Maar nu gesteld die kleine drop is juist genoeg voor dit ons leven? Genoeg voor 't klimmen hooger-op, waar aanstonds méér ons wordt gegeven door Hem die alles weet en kent en met alwijsheid 't licht ons zendt?

Of schuilt er wellicht schat op schat in 't ons gegeven Woord des Heeren, die ons verstand nog steeds niet vat, omdat wij falen te studeeren met alle kracht die in ons is, in 't hemelsche getuigenis?

Of wordt de sluier die de Heer voor de andere wereld heeft geschoven, verdund — bestaat zij haast niet meer voor wie vertrouwen en gelooven? Moet hier geduldig-stil gewerkt en zóó 't geloofssoog aangesterkt?

Zóó houd ik met mij zelve raad, ben 'k met mijzelf soms in gekeuvel. Onnut, verklaart gij, al die praat? Of gaat ge mank aan 't zelfde euvel? Neen — „euvel” is 't verkeerde woord: zelfkennis-drang mag niet gesmoord!

'k Wil gaarne weten wáar ik sta, ik raadpleeg beide: hart en rede; ga beider stand nauwkeurig na, wijl heel m'n zijn vibreert de bede: wees kloek, m'n ziel, trouw aan uw licht, al blijft de sluier nòg zoo dicht!

Mysteriën — verborgenheên: ik zet hen nooit op 't voorgestoelte. Zij 't vuur der liefde in al m'n leên, doorwaaie steeds een frissche koelte m'n denken! Wat verborgen is, wordt nimmer helder door gegis.

FRANK I. KOQYMAN.

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTBERTWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

De gelijkenis van den onrechtvaardigen rentmeester.

Jezus leerde zijne volgelingen door gelijkenissen en somtijds, wanneer niet wordt doorgedacht, schijnt of Hij dingen wilde leeren, welke volkomen in strijd waren met Zijn rechtvaardigheidszin. En daar dit natuurlijk geheel buitengesloten is, behooren wij in zulke gevallen naar de juiste uitlegging te zoeken. Daar over de uitlegging van bovengenoemde gelijkenis somtijds verschil van meening bestaat, kan het zijn nut hebben, hier te laten volgen, wat Apostel James E. Talmage in zijn zoo zeer bekend boek „Jesus the Christ” hieromtrent zegt. Tot goed begrip der zaak laten wij eerst de gelijkenis volgen:

„En Hij zeide ook tot Zijne discipelen: Er was een zeker rijk mensch, welke een rentmeester had, en deze werd bij hem verklaagd als die zijne goederen doorbracht. En hij riep hem en zeide tot hem: Hoe hoor ik dit van u? Geef rekenschap van uw rentmeesterschap, want gij zult niet meer kunnen rentmeester zijn. En de rentmeester zeide bij zichzelf: Wat zal ik doen, dewijl mijn heer dit rentmeesterschap van mij neemt? Graven kan ik niet, te bedelen schaam ik mij. Ik weet wat ik doen zal, opdat wanneer ik van het rentmeesterschap afgezet zal wezen, zij mij in hunne huizen ontvangen. En hij riep tot zich een iegelijk van de schuldenaars zijns heeren, en zeide tot den eerste: Hoeveel zijt gij mijnen heere schuldig? En hij zeide: Honderd vaten olie. En hij zeide tot hem: Neemt uw handschrift, en nederzittende, schrijft haastelijk: vijftig. Daarna zeide hij tot eenen anderen: En gij, hoeveel zijt gij schuldig? En hij zeide: Honderd mudden tarwe. En hij zeide tot hem: Neemt uw handschrift en schrijft: tachtig. En de heer prees den onrechtvaardigen rentmeester, omdat hij voorzichtiglijk gedaan had; want de kinderen dezer wereld zijn voorzigtiger dan de kinderen des lichts in hun geslacht.” (Lucas 16: 1—8).

De rentmeester in deze gelijkenis was de wettig aangestelde ambtenaar van zijn lastgever, welke volmacht had ontvangen om in de plaats van zijn meester te handelen. Hij was geroepen om verantwoording te doen, omdat geruchten over zijn verkwisting en zorgeloosheid tot zijn meester waren doorgedrongen. De rentmeester ontkende niet schuld te hebben, en kreeg op staande voet aanzegging van zijn ontslag. Het zou echter geruimen tijd vereischen om de zaken over te dragen aan zijn opvolger en van deze gelegenheid, gedurende welke zijn autoriteit nog van kracht bleef, besloot hij gebruik te maken,

zoo ver als mogelijk, tot eigen voordeel, al ging dit dan ook gepaard met verdere fraude, ten nadeele zijns meesters. Hij overdacht de afhankelijke positie, waarin hij zich spoedig bevinden zou. Zijn buitensporige levenswijze had hem verhinderd iets van zijn loon over te houden; hij had zoowel zijn eigen middelen als die van zijn meester verkwist, gevoelde zich ongeschikt om door handenarbeid in zijn onderhoud te voorzien en schaamde zich om te bedelen, in 't bijzonder in de omgeving waar hij zijn geld had uitgegeven en als een man van invloed bekend stond. Met het verlangen vervuld om anderen aan zich te verplichten, zoodat, wanneer hij ontslagen was, hij zich met meer aanspraak op hen zou kunnen beroepen, riep hij de schuldenaars van zijn heer te zamen en machtigde hen om hunne schuldbewijzen, koopbrieven of rekeningen zoodanig te veranderen, dat zij eene groote vermindering van schuld te zien gaven. Dit was zeer zeker eene onrechtvaardige handeling; hij bevoordeelde de schuldenaars ten koste van zijn heer, omdat hij door hen bevoordeeld hoopte te worden. De meesten onzer zijn verrast door de wetenschap, dat de meester, hoorende wat zijn vervooruitziende, hoewel zelfzuchtige en oneerlijke rentmeester gedaan had, het misdrijf door de vingers zag en hem prees voor zijn voorzorg, „omdat hij voorzichtiglijk gedaan had,” of „omdat hij verstandig gehandeld had,” wat volgens verzekering van vele geleerden de betere overzetting is.

Bij het uitleggen der moraal van deze gelijkenis, zeide Jezus: „Want de kinderen dezer wereld zijn voorzichtiger dan de kinderen des lichts in hun geslacht. En Ik zeg ulieden, maakt uzelfen vrienden uit den onrechtvaardigen Mammon, opdat wanneer u ontbreken zal, zij u mogen ontvangen in de eeuwige tabernakelen.” Het doel van den Heer was om het verschil aan te toonen tusschen de zorg, het overleg en 'de toewijding der menschen, wanneer het de winst afwerpende zaken der wereld betreft, en de lustelooze wijze, waarop vele trachten te streven naar geestelijke rijkdom. Wereldsgezinde menschen verwaarloozen niet te zorgen voor toekomstige jaren en handelen dikwijls slecht om maar rijkdommen te kunnen ophoopen, terwijl de „kinderen des lichts”, of m. a. w. diegenen welke gelooven dat geestelijke rijkdom te verkiezen is boven alle aardsche bezittingen, het minst energiek, doordenkend of oplettend zijn. Door „onrechtvaardigen Mammon” kunnen we verstaan stoffelijke weelde of wereldsche dingen. Hoewel verre beneden de schatten des hemels staande, kan geld of datgene wat geld vertegenwoordigd, het middel zijn om goed te stichten en om de doeleinden van God te bevorderen. De vermaning des Heeren was om gebruik te maken van den „Mammon” om goede werken te stichten, want ten slotte zal de dag aanbreeken dat het geld waardeloos zal zijn en alleen de resultaten, verkregen door het gebruik er van, voort zullen duren. Als de onrechtvaardige

rentmeester, na uit het huis zijns meesters verdreven te zijn om reden zijn trouweloosheid, hoop kon koesteren ontvangen te worden in de tehuizen van hen die hij bevoordeeld had, met hoeveel te meer vertrouwen kunnen zij die zich geheel gewijd hebben aan de rechtvaardiger dingen, hopen ontvangen te zullen worden in de eeuwigen woningen van God! Dit schijnt een deel te zijn van de les, uit deze gelijkenis te trekken.

Het was niet de oneerlijkheid van den rentmeester welke geprezen werd; zijn overleg en voorzorg werd aanbevolen; want terwijl hij onrechtvaardig handelde met de bezittingen van zijn meester schonk hij de schuldenaars verlichting; en door dit te doen overschreed hij niet zijn wettige rechten, want hij was nog steeds de rentmeester, hoewel hij zich toch zedelijk aan misdrijf schuldig maakte. De les, hieruit te trekken, kan op de volgende wijze worden samengevat: Maakt zulk gebruik van uw bezittingen, dat het u later vrienden verzekert. Weest ijverig; want de dag, waarop gij geen gebruik zult kunnen maken van uw aardse rijkdommen zal spoedig komen. Neemt zelfs een voorbeeld aan de oneerlijken en de misdadigen. Als zij zoo verstandig zijn zorg te dragen voor die toekomst, welke zij zich voorstellen, hoeveel te meer zoudt gij, die gelooft in eene eeuwige toekomst, u daarvoor toebereiden! Als gij geen wijsheid en overleg hebt verkregen door het gebruik van den „onrechtvaardigen Mammon,” hoe kunnen u rijkdommen van meerdere duurzaamheid worden toevertrouwd? Indien gij niet geleerd heb de eigendommen van een ander naar behooren te behartigen, waarover gij als rentmeester zijt aangesteld, hoe kunt gij dan verwachten succesvol te zullen zijn in het behandelen van groote rijkdom, indien deze u als uw eigendom gegeven zou worden? Tracht de onrechtvaardige rentmeester en de Mammonvereerders na te volgen, niet in hunne oneerlijkheid, hebzucht, en het misdadig verzamelen van weelde, die wel goed, maar toch vergankelijk is, maar in hun ijver, vooroverleg en zorg voor de toekomst. Daarenboven, laat rijkdom uw meester niet worden; maar gebruikt hem als uw dienstknecht, want: „Niemand kan twee heeren dienen; want óf hij zal den éénen haten en den anderen liefhebben, óf hij zal den eenen aanhangen en den anderen verachten. Gij kunt niet God dienen en den Mammon”.

De Vader en de Zoon.

Door Dr. J. E. TALMAGE.

Wij hebben schriftelijke autoriteit voor de bewering, dat Jezus bekleed was met de machten en de waardigheid der Godheid, nog vóór Zijn geboorte in het vleesch. Onder het bestuur van den Vader bracht Hij de schepping der wereld tot stand en werd daarom de

Schepper genoemd. Hij openbaarde des Vaders wil en gaf geboden aan Adam, Enoch en andere voor den zondvloed geleefd hebbende patriarchen, zoowel als aan latere profeten. Wij beweren dat Jezus Christus was en is *Jehova*.

De naam *Elohim* komt menigmaal voor in de Hebreeuwsche tekst van het Oude Testament, doch wordt niet gevonden in de Engelsche overzetting. De vorm van het woord is een Hebreeuwsch meervoudig zelfstandig naamwoord; doch het duidt eerder het meervoud van voortreffelijkheid en innerlijke kracht aan, dan verscheidenheid van aantal. Het drukt een hoogen graad van verhevenheid en macht uit. *Elohim*, als verstaan en gebruikt in de herstelde Kerk van Jezus Christus, is de naamtitel van God den Eeuwigen Vader, wiens Eerstgeboren Zoon in den geest *Jehova* is — de Eeniggeborene in het vleesch, Jezus Christus.

Een algemeen overzicht van de schriftelijke bewijzen leid ons tot de conclusie, dat God de Eeuwige Vader zich slechts bij enkele gelegenheden aan aardsche profeten of openbaarders vertoonde en dan nog voornamelijk om van de Goddelijke autoriteit van Zijn Zoon Jezus Christus te getuigen. Tot Adam en latere profeten sprak de Vader, de Godheid van Christus bekrachtigende, alsmede het feit bevestigende, dat de Zoon de voorbestemde Zaligmaker van het menschedom was. (P. v. G. W., blz. 2, 6, 8, 15, 33, enz.)

Bij gelegenheid van des Heeren doop in de Jordaan werd de stem van den Vader gehoord, zeggende: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in denwelke Ik Mijn welbehagen heb.” (Matt. 3 : 17). Tijdens de verheerlijking werd een gelijkkluidende getuigenis door den Vader gegeven. (Matt. 17 : 5). Op eene nog latere gelegenheid, terwijl Jezus ontroerd van ziel biddende was, Zichzelve onderwerpende, opdat des Vaders doeleinden vervuld en Zijn naam verheerlijkt zoude worden, „kwam er eene stem uit den hemel, zeggende: En Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal Hem wederom verheerlijken.” (Joh 12 : 28.)

De komst van den verzezen en verheerlijkten Christus onder de Nephieten op het Westelijk halfmond werd met de volgende woorden door den Vader aangekondigd: „Ziet Mijn geliefden Zoon in denwelken Ik een welbehagen heb, in denwelken Ik mijn naam verheerlijkt heb, hoort Hem! (B. v. M. 3 Nepbi 11 : 7).

Tot de Nephieten, die de verwantschap tusschen het Evangelie, zooals verkondigd door den verzezen Heere, en de Wet van Mozes, welke zij de traditie getrouw in eere hielden, niet konden begrijpen en welke zich verwonderden over het gezegde des Heeren „dat de oude dingen voorbijgegaan waren, sprak Hij op de volgende wijze: „Ziet, ik zeg u, dat de wet aan Mozes gegeven, vervuld is. Ik ben het die de wet gaf, en Ik ben het, die het verbond met Mijn volk Israël maakte.” (3 Nephi 15 : 4-5).

Vanaf de tijd dat den Vader aan de Nephieten getuigenis gaf van den Zoon, Jezus Christus, was de stem van den Vader niet meer onder de menschen gehoord geworden, — voor zoover de Schriften vermelden, — tot in het voorjaar van 1820, toen beiden, de Vader en de Zoon, aan de profeet Joseph Smith verschenen en de Vader aldus Christus voorstelde: „Deze is Mijn geliefden Zoon, hoort Hem! (P. v. G. W. blz. 85).

Dit zijn episoden uit de geschiedenis, waarin de Eeuwige Vader zich persoonlijk manifesteerde door uiting of andere openbaring, onderscheiden van den Zoon. God de Schepper, de Jehova van Israël, de Zaligmaker en Verlosser van alle volkeren, geslachten en talen, is dezelfde, en Hij is Jezus de Christus.

Hij is het, die voor den mensch, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie, zooals door Hem zelf beschreven, de zaligheid mogelijk maakte. Hij is het die bepaalde, dat zonder die gehoorzaamheid, niemand plaats kan verkrijgen in het Koninkrijk van God.

Hij is het, die sterfelijk vleesch op zich nam en geboren werd uit eene vrouw, om onder de menschen te leven als hun voorverordene Verlosser.

Hij is het, die zoodanig verzoende voor Adam's overtreding, dat Hij zich tijdelijk overgaf aan de erfelijke straf van persoonlijken dood; en dit voltooide Hij door Zijn leven neer te leggen en het wederom op te nemen, aldus verbrekende de anderszins nimmer eindigende macht des doods.

Hij is het, die, onder de foltering van lichaam en ziel, zich de plaats herinnerde, welke Hij innam in Zijn voorbestaan, en wetende dat het einde van Zijn sterfelijk bestaan nabij was, aldus bad: „En nu verheerlijk Mij, Gij Vader, bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was. (Joh. 17:5).

Hij is het, die opvoer naar den Vader, en de plaats innam, welke Hij zich aan de rechterhand Zijns Vaders verworven heeft.

Hij is het, die weldra tot de aarde terug zal keeren, vergezeld door een heerlijk gezelschap van engelen en heiligen, om het Duizendjarig Vrederijk in te leiden.

Hij is het, die het plan van den Vader „om de onsterfelijkheid en het eeuwig leven van den mensch tot stand te brengen,” zal voltooien; en „Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God, zelfs den Vader, zal overgegeven hebben.” (1 Cor. 15:24).

„Dan zal Hij met de kroon Zijner heerlijkheid gekroond worden, om op den troon Zijner macht te zitten, en voor immer en altoos te regeeren. (L. en V. 76:108).

Staats-Gouverneurs op bezoek bij het Eerste Presidentschap en andere Kerkleiders.

Wij lezen in de *Deseret News*:

„Het kantoor van het Eerste Presidentschap der Kerk in het Kerkkantoorgebouw is getuige geweest van eene zeer zeldzame samenkomst. De gouverneurs uit het Oosten, het Westen, het Noorden en het Zuiden, welke hier waren ter bijwoning van de gouverneursconferentie werden ontvangen door President Heber J. Grant, President Anthon H. Lund, President Charles W. Penrose, leden van den Raad der Twaalven, en Patriarch Hyrum G. Smith. Gouverneur Simon Bamberger, Majoor Elbert D. Thomas en Luitenant Brainard, gewezen Gouverneur Heber M. Wells, en gewezen Gouverneur William Spry vergezelden de bezoekers.

„Voor deze gelegenheid hadden de Kerkleiders hunne Dinsdagsamenkomst in den tempel afgebroken, iets wat hoogstzelden gedaan wordt. Deze morgen kwamen het Eerste Presidentschap en de Apostelen van hunne ochtend-samenkomst in den tempel om de bezoekers te ontvangen, die maar een zeer korten tijd in de stad konden vertoeven. Nadat handdrukken gewisseld waren met Presidenten Grant, Lund en Penrose, werden de gouverneurs voorgesteld aan de verdere aanwezigen, waarna zij zich in kleine groepen verdeelden, teneinde onderwerpen van onderling belang te bespreken.

„De uitnoodiging tot dit bezoek was gedaan, opdat de bezoekers uit alle deelen des lands, de gelegenheid zouden hebben de „Mormonleiders” tehuis te ontmoeten in hunne kantoren en om inlichtingen aangaande kerkzaken uit de eerste hand te kunnen ontvangen. De bezoekers toonde groote belangstelling; al de gouverneurs kwamen van de vergadering in het Capitol naar het Kerkgebouw, waar hun sommige ideeën waren gegeven over het goddienstig geloof, waardoor de eerste „Mormon”-pioniers werden geleid om zich te vestigen in wat zich sedert dien heeft ontwikkeld tot een van de meest voorspoedige streken van het verre Westen.

„Vroeger in den morgen sprak Gouverneur Thomas E. Campbell van Arizona met het Eerste Presidentschap. Hij zeide: Mijn reis heeft eene zuiver sociale strekking. Gij weet wij hebben vele „Mormonen” in onzen staat en ik beschouw hen als het beste gedeelte van ons volk. Arizona heeft het nadeel dat veel van haar grondgebied en voorrechten het eigendom zijn van Oostersche kapitalisten, welke buiten den staat verblijf houden. Dit is een groot voordeel op één manier, maar toch kunnen zulke buitenlandsche aandeelhouders niet zoo ten nutte van den staat zijn als degenen die er zich vestigen en verblijven. Tot deze laatsten behooren de „Mormonen” in onzen staat. Zij zijn daar gekomen met het doel er hunne tehuizen te vestigen en

dit is eene groote factor voor de ontwikkeling van het land. Waar zij zich vestigen, bloeit de streek zoodanig, dat het zeer natuurlijk is dat ik, wat ook mijn voorgangers deden en mijn opvolgers zullen doen, het grootste belang in hen stel. Er is een groot aantal van hen, die mijne medewerkers zijn en over den ganschen staat zijn zij een voorbeeld, zoowel voor de buitenlanders als voor de inboorlingen, van welke een groot aantal hier woonachtig is."

Wij namen bovengenoemd stukje over om als bewijs te dienen dat Mormonisme in de Vereenigde Staten meer ingang begint te vinden en dat Regeeringspersonen zich niet te hoog staand achten om zijn aanhangers recht te doen wedervaren. Wanneer in Europa het vooroordeel tegen de Mormonen plaats zal maken voor rechtvaardige beoordeeling, zullen vele goede menschen zich te schamen hebben voor het feit, dat zij klakkeloos geloofd hebben, wat vuige lasteraars en op vuil gewin jacht makenden hun als waarheid hebben opgedischt.

Van over den Oceaan.

Mijne Broeders en Zusters in Holland.

Hoewel ik in Zion rijkelijk gezegend ben en de Heere in het verledene mijne gebeden heeft verhoord, zoodat ik met mijne familie mij met het volk des Heeren heb mogen vergaderen, zoo draag ik nochtans mijn oude vaderland een warm hart toe, vooral, omdat het daar was, dat het ware Evangelie mij gebracht werd.

Met belangstelling heb ik in *De Ster* gelezen, over het aanstellen en terzijde zetten van Zusters Zendelingen en mijn hart verheugd zich, dat zoo vele geroepen zijn. Mijn beste wenschen en gebeden zijn voor hen en het werk dat zij verrichten.

Mijne getuigenis is hier zeer versterkt geworden. Het grootsche werk, door de pioniers hier gedaan, de prachtige straten, de duizende boomen en grasperken, alsmede de hemelhooge bergén, welke God's lof verkondigen, zijn voor mij bewijzen dat er geen beter plaats op aarde denkbaar is, waar de Heere Zijn volk had kunnen vergaderen, in het laatste der dagen. De wildernis bloeit als eene roos en mijne ziel zegt, met den grooten Profeet Brigham Young: „Dit is de plaats."

Moge 's Heeren zegen met allen zijn daar in Holland en door Zijne hulp nog vele oprechten gevonden worden, die, alle vooroordeel der menschen ten spijt, gewillig zijn het Evangelie te onderzoeken en daarna aan te nemen.

Met broederlijke groeten,

G. A. JONGEJAN.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Luistert naar de Stem des Heeren en Hij zal u bewaren voor gevaren, zooals Hij ons deze week voor groot gevaar heeft bewaard. Door de bestierende hand des Heeren was de zuster, waarmede ik met tractaten arbeid, verhinderd om Dinsdag uit te gaan. Nu wilde ik deze uren gebruiken om te studeeren in het Woord van God. En terwijl ik zat te studeeren, stak er een storm op, die al heviger werd. Mijn zootje van 6 jaar speelde in den tuin en op eens hoorde ik zoo'n lieve zachte stem, „haal uw kind binnen, er is gevaar,” en in studie verdiept keek ik door de ruiten en dacht: „Jo is achter, hij kan geen kwaad.” Maar weer kwam die lieve stem, „haal Jo binnen er is gevaar.” En in gedachten ging ik naar de keuken en zag dat Jo op de plaats een beschreven blad papier stond te ontcijferen en ik zeide: „Jo, kom maar liever bij ons.” Maar Jo zeide, ik doe toch niets moe, en ik dacht, neen hij doet geen kwaad en wilde weer naar binnen gaan. Maar daar was die stem weer en nu dringend, „haal hem binnen.” Nu beangst, waarom wist ik niet goed, greep ik Jo bij zijn arm en trok hem naar binnen. Jo huilende weg en voor ik de keukendeur heelemaal dicht had, kwam er een rukwind, die het openstaande raam van de bovenburen uit haar verband rukte en op de plaats aan stukken sloeg. Dat raam kwam met plinten en al naar beneden, juist op de plek waar even te voren mijn kind stond. Voor mij een groote getuigenis dat Vader in den Hemel zijne kinderen waarschuwt en bewaard. Ik voel mij gelukkig in het Evangelie van Christus en het is mijn vurige wensch in alle oprechtheid Vaders geboden te onderhouden en Zijn wil te doen, wetende wie God bewaard is wel bewaard.

Haarlem, 24 Aug. '19.

MARIA C. BEIJER.

Overleden.

Tot diepe droefheid der familie en tot groot leedwezen van allen, die hem van nabij gekend hebben, werd van uit Salt Lake City bericht ontvangen, dat Broeder Frederik Willem Wetter Zondag 14 Sept. 11. aldaar is overleden. Hij werd geboren 2 Nov. 1900, op 3 Nov. 1908 gedoopt door Ouderling John Eggen en 8 Nov. d.a.v. door denzelfde bevestigd. Hij emigreerde 9 October 1918. Hij was een veelbelovende jongeman en zeer ernstig in het Evangelie.

INHOUD.

Leefde ik tevoren? . . blz. 305 Waarom ik het Evangelie lief heb „ 309 De oprichting der Kerk „ 310 Rijmreekjes „ 312 De gelijkenis van den on- rechtvaardigen rent- meester. „ 313	De Vader en de Zoon blz. 315 Staats-Gouverneurs op bezoek bij het Eerste Presidentschap . . . en andere Kerkleiders „ 318 Van over den Oceaan „ 319 Uit ons eigen Zendings- veld „ 320 Overleden „ 320
--	--